

NORA A NEW YORK TIMES ELSŐ SZÁMÚ BESTSELLERIRÓNŐJE ROBERTS

SÖTÉT ÖRVÉNYEK

Minden kisvárosnak megvan
a maga csúnya kis titka

GABO

ELSŐ FEJEZET

Kívülről nézve a Lakeview Terrace-i ház tökéletesnek tűnt. A méltóságteljes, háromszintes, aranybarna téglépület hatalmas ablakokkal büszkélkedett, amelyek a Reflection-tór és a Blue Ridge-hegységre néztek. Két, rézzel borított hamis tornyocskája európai bájt kölcsönzött neki, és gazdagságról árulkodott.

A gyepek buja zöld szoknyaként szelíden hullámzott a széles, rubinvörösben pompázó azáleákkal szegélyezett fehér verandára vezető három lépcső felé.

A háttérben jókora fedett belső udvar kínált teret a szabad levegőn való tartózkodáshoz, nyári konyhával és szép kilátással a tóra. A gondosan ápolt rózsakert édes, finom illatával járult hozzá az itt eltöltött kellemes percekhez. Tavasztól őszig egy negyvenkét lábas vitorlás ringatózott nyugodtan a magánkötőben.

A magas léckerítés szigorát futórózsák enyhítették.

A házhoz épített garázs egy Mercedes SUV-nek, egy szédánnak, két mountain bike-nak és sífelszerelésnek adott otthont. Minden tökéletes rendben, a helyén volt.

A házban magas mennyezet keltett tágasabb hatást. Mind a nappaliban, mind a nagyszobában ugyanolyan aranybarna téglából rakott kandalló állt, mint amivel a házat is burkolták.

A berendezés ízléses – bár néhányan talán mesterkéltnek neveznék –, felelősségteljes pár benyomását keltő.

Kellemes színek, harmonizáló textíliák, modern, anélkül hogy túl harsány lenne.

Dr. Graham Bigelow a Lakeview Terrace beépítési terve keretében vásárolta ezt a telket, amikor a fia öt-, a lánya pedig hároméves volt.

Kiválasztotta azt a tervrajzot, amely érzése szerint legjobban megfelelt neki és a családjának, elvégezte a szerinte szükséges változtatásokat, kiegészítéseket, eldöntötte, milyen legyen a padló, a csempe, a burkolat, festőt fogadott.

Eliza, a felesége boldogan ráhagyta a döntések és választások nagy részét. Szerinte a férje ízlése csakis hibátlan lehetett.

Ha és amikor az asszonynak volt valami ötlete vagy javaslata, Graham meghallgatta. Ha az esetek többségében rá is mutatott, miért nem megvalósítható az a bizonyos ötlet vagy javaslat, alkalmanként előfordult, hogy felesége segítségét is igénybe vette.

Grahamhez hasonlóan Eliza is újdonságra vágyott, az észak-karolinai High Country tóvidékének kicsiny, de előkelő közösségében biztosított pozícióra. Beleszületett a vagyonba, jómódban nőtt fel, de ez régimódi gazdagság volt, az a fajta, amelyet unalmasnak, idejétmúltnak talált. Akárcsak a házat a tó túloldalán, amelyben felnőtt.

Boldog volt, amikor eladhatta a részét a hűgának, és a kapott pénzzel hozzájárult a Lakeview Terrace-i ház bebútorozásához... csupa-csupa új bútorokkal! Gondolkodás nélkül adta tovább a csekket Grahamnek, aki a dolgokat intézte.

Sohasem bánta meg.

Boldogan éltek itt immáron kilenc éve, két gyönyörű és okos gyermeket neveltek, vacsorákat adtak, koktél- és kerti partikat rendeztek. A közelben lévő asheville-i Mercy Kórház vezető sebészének feleségéként Eliza munkája abból állt, hogy

csinos és elegáns legyen, jól nevelje a gyerekeket, rendben tartsa a házat, partikat adjon, és bizottságokban elnököljön.

Mivel hetente háromszor járt hozzá házvezetőnő, aki egyben szakácskodott is, hetente jött a kertész, és a húga több mint boldogan vállalta a gyerekeket, ha Grahammel programjuk volt, vagy csak kicsit szerettek volna elszabadulni, Elizának rengeteg ideje maradt, hogy a külsejével és a ruhatárával foglalkozzon.

Sohasem hagyott ki egyetlen iskolai eseményt sem, sőt két éve már, hogy a szülői munkaközösség elnökeként is tevékenykedett. Ott volt az iskolai színdarabokon, Grahammel együtt, ha a férfit nem szólította el a munkája. Felkarolta az adománygyűjtés ügyét, legyen szó az iskoláról vagy a kórházról. Ott ült az első sorban minden balettpróbán, Britt négyéves kora óta.

Fia, Zane legtöbb baseballmeccsét is végigülte. S ha mégis kihagyott egyet, bocsánatot kért, amit bárki, aki valaha is végigülte azt az unalmas rémálmot, amit egy ifjúsági baseballmeccs jelentett, megértett.

Noha soha be nem ismerte volna, Eliza a lányát kedvelte jobban. Britt gyönyörű, jó természetű, szófogadó kislány volt. Sohasem kellett noszogatni, hogy írja meg a leckéjét, vagy rakjon rendet a szobájában, és mindig végtelenül udvarias volt. Zane-ben Eliza Emilyt, a húgát látta. A vitára vagy a duzzogásra való hajlamot, az akaratosságot, hogy a saját feje után menjen.

De a jegyei jók voltak. Ha a fiú baseballozni akart, tanuljon kitűnően. A profi ligában való játék nyilvánvalóan csak ifjúkori ábránd. Természetesen ő is orvos lesz, mint az apja.

De egyelőre a baseball volt a mézesmadzag, amely segített elkerülni a pálcát.

S ha Grahamnek mégis elő kellett vennie a pálcát, hogy megbüntesse a fiút, az is csak az ő érdekében történt. Erősítette a jellemét, megtanította, meddig terjednek a határai, biztosította a tisztéletet. Ahogy Graham szerette mondani, a gyerek

az ember apja, ezért a gyerekek meg kell tanulnia betartani a szabályokat.

Két nappal karácsony előtt Eliza a hókével letakarított utcákon a lakeview-i otthona felé tartott. A barátnőivel ebédelt, remekül érezte magát... talán néhány korttyal több pezsgő is lecsúszott, mint kellett volna. De azt vásárlással semlege-sítette. Karácsony másnapján az egész család a szokásos évi sítúrára indul. Vagyis Graham és a gyerekek síelni fognak, míg ő a gyógyfürdőben kényezteti magát. Most egy vadonatúj, csodás csizmát pakolhat be, mellé új fehéreneműt, amely kelle-mesen felmelegíti majd Grahamet a sípályán töltött idő után.

Körülnézett az utcán, szemügyre vette a többi ház ka-rácsonyi díszzeit. Igazán szép, ismerte el, sehol egy csiricsáré, felfújható télapó... hála a lakástulajdonosok szövetsége tiltó rendeletének.

De nincs értelme szerénykedni, az ő otthonuk túlragyogja a többiét. Graham korlátlan összeget bocsátott a rendelkezé-sére a karácsonyi díszítéshez, s ő jól és bölcsen gazdálkodott a pénzzel.

A fehér fényfüzér ragyogni fog, ha leszáll az est, gondolta. Kiemelik majd a ház tökéletes vonalait, körbefonják az elülső teraszon lévő cserepes fenyőket. Ott villognak majd a két-szárnyas ajtóra kirakott, ezüst- és piros szalagos ikerkoszorúk belsejében.

És persze ott voltak a nappali három és fél méteres ka-rácsonyfájának fehér fényei, ezüst és vörös csillagdíszei. A nagy-szoba fáját ugyanezek a színek uralták, csak csillagok helyett angyalkákkal. Természetesen nem maradtak ki a kandallópár-kányok és a méltóságteljes ebédlőasztal sem, mind ízlésesen és tökéletesen díszítve.

És minden évben újonnan. Nem kellett bedobozolni és tá-rolni, amikor elintézhette, hogy az ünnepek után a takarítócég az egészet összeszedje és elszállítsa.

Eliza sohasem értette, mi örömet lelnek a szülei és Emily abban, hogy előássák az ősrégi üveggolyókat és vacak fa télapókat. Mind az övék lehet, amikor meglátogatják a régi házat és Emilyt. Eliza természetesen vendégül látja mindnyájukat a karácsonyi vacsorára. Aztán, hála istennek, a szülei visszatérnek Savannah-be, vissza a nyugdíjas életbe.

Emily a kedvencük, gondolta, miközben megnyomta a garázs ajtónyitó gombját. Ez nem is kérdés.

Összerezzen, amikor meglátta, hogy Graham autója már ott áll a garázsban, és gyorsan az órájára nézett. Megkönnyebülten felsóhajtott. Nem késett, sőt korán ért haza.

Örvendezve állt be a férje autója mellé, különösen most, hogy máson volt a gyerekfuvarozás sora, és összeszedte a bevásárlószatyrokat.

Az előszobában felakasztotta a kabátját, összehajtotta a sálját, levette a csizmáját, és belelépett a fekete Prada papucs cipőbe, amelyet otthon szokott viselni.

Amikor belépett a konyhába, Graham még mindig öltönyben, nyakkendőben állt a központi pultnál.

– Korán hazajöttél!

Eliza lepakolta a szatyrokat a konyhapultra, és sietve a férjéhez lépett, majd lágyan arcon csókolta.

A férfit alig érezhetően Eau Sauvage-illat lengte körül – Eliza kedvence.

– Hol voltál?

– Ó, a szokásos ünnepek előtti ebéden Mirandával és Jodyval, emlékszel, ugye? – intett bizonytalanul a családi naptár felé. – Utána megjutalmaztuk magunkat egy kis vásárlással.

Beszéd közben a hűtőhöz ment, hogy kivegyen egy üveg Perrier-t.

– El sem hiszem, hányan vásárolnak még mindig karácsonyra. Jodyt is beleértve – mondta, miközben jeget potytyantott a jégautomatából a pohárba, és ráöntötte az ásvány-

vizet. – Komolyan, Graham, úgy tűnik, az a nő sohasem képes rendesen megszervezni...

– Azt hiszed, fika cnyit is érdekel engem Jody?

A hangja, az a nyugodt, lágy, szinte kellemes hang, megszólaltatta a vészcsengőket.

– Természetesen nem, drágám. Csak fecsegek összeviszsa. – Eliza tovább mosolygott, de a tekintete óvatossá vált. – Ül le, és lazíts. Hozok még egy italt, és...

A férfi felemelte a poharát, és Eliza lába elé csapta. Egy szilánk megsértette az asszony bokáját, és az apró seb égni kezdett, ahogy a whisky ráfröccsent.

– Ezt hoztad volna! – csattant fel, immáron nem nyugodtan, lágyan, és egyáltalán nem kellemesen. – Egész nap emberi testekben turkálók, életeket mentek, és üres házra kell hazajönnöm?

– Sajnálom, én...

– *Sajnálod?* – Elkapta az asszony karját, és megpördítve háttal a pultnak lökte. – *Sajnálod*, hogy annyit sem tudtál megtenni, hogy itthon légy? *Sajnálod*, hogy arra pazaroltad a napod, és mellest a pénzem, hogy azokkal a hülye libákkal ebédelj, vásárolj és pletykálgodj, miközben én hat órát húztam le a műtőben?

Eliza lélegzete akadozni kezdett, a szíve hevesebb ütemre váltott.

– Nem tudtam, hogy korábban jössz. Ha felhívtál volna, azonnal indultam volna haza.

– Szóval még jelentenem is kell, mikor érkezem?

Az asszony alig hallotta a rá záporozó szavakat. *Hálátlan, tisztelet, kötelesség*. De ismerte ezt az arcot, a bosszú angyala kifejezést. A sötétszőke haj tökéletesen fésült, a sima, jóképű arc haragtól lángol. És az élénkkék szempárból jegesen, oly jegesen süt a düh.

Egész testét előntötte a forróság.

– Be volt írva a naptárba! – rikoltotta Eliza élesen. – Mondtam is neked ma reggel.

– Azt hiszed, van időm a nevetséges naptáradat nézegetni? Itthon vagy, amikor belépek az ajtón. Megértetted? – A férfi ismét nekilökte a pultnak, amitől fájdalom hasított Eliza gerincébe. – Nekem köszönhetsz mindent, amid van. Ezt a házat, a ruhát, ami rajtad van, az ételt, amit megeszel. Fizetek azért, hogy valaki megfőzzön, kitakarítson, hogy itt legyél, amikor azt mondom! Amikor akarom. Hogy rohadtul itthon légy, amikor hazaérek. Hogy kurvára széttedd a lábad, amikor meg akarlak baszni.

Azzal nekinyomta ágaskodó szerszámát.

Az asszony megütötte. Annak ellenére, hogy tudta, mi következik... vagy talán éppen azért, megütötte.

Mire a jeges indulat forró dühkitöréssé változott. A férfi vicsorgott.

Keményen gyomron vágta a feleségét.

Az arcát sohasem ütötte.

Tizennégy évesen Zane Bigelow szívvel-lélekkel a baseballon csüggött. Kedvelte a lányokat, szerette meztelen lányok képeit nézegetni, miután a barátja, Micah megmutatta, hogyan kerülje meg a szülei által telepített biztonsági zárat a számítógépén. De az első helyen akkor is a baseball állt.

Az volt a *numero uno*.

A korához képest magas volt, mellé sovány, s csak arra vágyott, hogy túlgyen az iskolán, és felfedezze a Baltimore Orioles egy tehetségkutatója. Bármelyik amerikai ligás csapattal kiegyezett volna, de a Baltimore Orioles volt az első köztük.

Abszolút *numero uno*.

Beálló lesz... fantasztikus Cal Ripken addigra visszavonul. Különben is, Ripken, a Vasember inkább a harmadik bázisvédő pozícióban játszott.

Ez betetőzte Zane minden becsvágyát... no meg az, hogy igazából is lásson meztelen lányt.

Senki sem lehetett volna boldogabb Zane Bigelow-nál, miközben Mrs. Carter, Micah anyukája hazafelé fuvarozta őt a Lexusán. Még akkor is, ha az autóban Cher énekelt a szerelem utáni életről.

Zane-t egyelőre nem érdekelték az autók, csak a fiúk veszeszületett tudása volt meg benne. És jobban kedvelte a rapet (nem mintha otthon olyasmit hallgathatott volna).

De Zane annak ellenére a fellegekben járt, hogy Cher énekelt, a húga és két barátnője folyamatosan a karácsonyról csipogott, és Micah teljesen belemerült a *Donkey Kong*-ba a Game Boyán. (Micah leghőbb karácsonyi álma egy új Game Boy Color volt.)

Teljes tíz napig nincs iskola! Még az a lehetőség sem tudta elvenni a kedvét, hogy kénytelen lesz síelni. Nem a kedvenc sportja, különösen nem olyankor, amikor az apja folyton a körülötte síelő kishúgával példálózik.

Nincs matek tíz napig. Úgy gyűlölte a matekot, mint a spenótsalátát, ami nem kis szó volt.

Mrs. Carter megállt, hogy Cecile Marlboro kiszállhasson. A szokásos húhó következett, a hátizsák felvétele, a kislányok visítása.

Mindenki megölelt mindenkit, mert itt volt a karácsony és a téli szünet.

Néha csak azért ölelték meg egymást, hogy ölelkezzenek, mert például kedd volt, vagy ilyesmi. Zane ezt sohasem értette.

Mindenki boldog karácsonyt kívánt, aztán boldog téli szünetet, amikor kirakták Pete Greenet, mert ő zsidó volt.

Mindjárt hazaérnek, gondolta Zane, ahogy az elfutó házakat nézte. Elhatározta, hogy készít magának valami harapnivalót, aztán – mivel nincs lecke, sem az az átok matek – bezárkózik a szobájába, és játszik egy órát a PlayStationön.

Tudta, hogy Lois – amolyan sélésre készülő menüként – azt tervezi, hogy lasagnét csinál, mielőtt ő is elindul a saját családi vakációjára. Márpedig Lois lasagnéje fenséges!

Az anyjának persze be kell majd kapcsolnia a sütőt, hogy felmelegítse, de azzal még ő is meg tud birkózni.

Ami még jobb, másnap jön a nagy és a papa Savannah-ből. Bárcsak náluk szállnának meg, és nem Emily néninél, de Zane azt tervezte, hogy másnap délután átkerekezik hozzájuk a régi tavi házba, és velük tölt egy kis időt. Rá tudja beszélni Emilyt, hogy süssön sütit... valószínűleg nem is kell nagyon győzködni.

Aztán jönnek a karácsonyi vacsorára. Anyunak ahhoz még a sütőt sem kell bekapcsolnia, készen házhoz hoznak mindent.

Vacsora után Britt zongorázni fog – Zane nem tudott zongorázni, amiért az apja megint csak rendszeresen gúnyolta –, és karácsonyi dalokat énekelnek.

Nyálás dolog, nagyon nyálás, de valahogy mégis kedvelte. Ráadásul szépen énekelt, így legalább ezen a téren nem kellett szégyenkeznie.

Amikor az autó a házuk elé ért, Zane összeütötte az öklét Micah-éval.

– Boldogát, haver.

– Neked is, haver.

Mialatt Chloe és Britt úgy ölelkezett, mintha legalább egy évig nem látnák egymást újra, Zane kiszállt.

– Boldog karácsonyt, Chloe. Boldog karácsonyt, Mrs. Carter, és köszönöm a fuvart.

– Boldog karácsonyt, Zane, és tudod, hogy mindig szívesen fuvarozlak.

Az asszony rámosolygott, a tekintetük találkozott. Igazán nagyon csinos volt, ahhoz képest, hogy anyuka.

– Köszönöm, Mrs. Carter, és boldog karácsonyt – fuvolázta Britt. – Majd hívlak, Chloe.

Zane a vállára kanyarította a hátizsákját, miközben Britt kiszállt az autóból.

– Minek hívod? Ugyan mi beszélő maradt még? Egész úton be sem állt a szátok.

– Rengeteg mondandónk van még.

A több mint egy fejjel alacsonyabb Britt sokban hasonlított hozzá. Ugyanaz a sötét haj, Britté majdnem a derekáig ért, és rénszarvasos hajcsattal volt hátrafogva. Ugyanaz a szúrós, zöld szem. Az arca még babamód kerek volt, míg Zane-é szögletessé vált. Em néni azt mondta, ez azért van, mert elindult a felnőtté válás útján.

Nem mintha borotválkoznia kellett volna, vagy ilyesmi, de azért mindennap gondosan megnézte magát a tükörben.

Mivel Britt a húga volt, Zane a kötelességének érezte, hogy piszkálja.

– De hiába fecsegtetek annyit, valójában semmit sem mondtatok. Folyton csak sóhajtoztatok, hogy „Óó, Justin Timberlake!” – utánozta a lányokat, és hangos cuppanásokkal fejezte be, amitől a húga elpirult.

Zane tudta, hogy Justin Timberlake a kislány nem is olyan titkos szerelme.

– Csak fogd be!

– Te fogd be!

– Te fogd be!

Így vagdalkoztak, amíg fel nem értek a teraszra, ott már csak haragos pillantásokat lövelltek egymásra, mert tudták, ha vitatkozva lépnek be a házba, és az anyjuk meghallja, véget nem érő leckéztetés következik.

Zane előkotorta a kulcsát, mivel az apjuk ragaszkodott hozzá, hogy az ajtó mindig zárva legyen, akár van otthon valaki, akár nincs. Abban a pillanatban meghallották, amint az ajtó kinyílt.

A haragos kifejezés eltűnt Britt arcáról. A szeme tágra nyílt, és megtelt könnyel, a tekintete félelmet tükrözött. A kezét a fülére tapasztotta.

– Menj fel! – utasította Zane. – Menj egyenesen a szobádba, és maradj is ott!

– Megint bántja. Bántja az anyut.

Ahelyett, hogy a szobájába futott volna, Britt hátraszaladt a nagyszoba felé, ott megállt.

– Hagyjátok abba! – visította, a kezét még mindig a fülére szorítva. – Hagyjátok abba! Most!

Zane látta a földön szétkenődött vért, ahogy az anyja próbált elkészni. A pulóvere szakadt volt, a fél cipője hiányzott.

– Menj a szobádba! – ordított rá Graham, ahogy a hajánál fogva felrántotta a feleségét. – Ez nem a te dolgod!

Britt egyre csak visított, még akkor is, amikor Zane próbálta elhúzni onnan.

Látta, ahogy apja gyűlölettel teli tekintettel feléjük pillant, ahogy a tekintete megállapodik Britten. Erre újfajta félelem mart belé, forrón, felégetve minden gátat.

Nem gondolkodott, maga sem tudta, mit tesz. Hátralökte a hűgát, és a lány meg az apjuk közé állt; egy vézna kölyök, akinek még nőnie kell.

– Tartsd magad távol tőle, te gazember! – támadt az apjára indulatosan, és nekirontott.

Graham hátratántorodott egy lépést, inkább a meglepetéstől, mintsem a támadás erejétől.

– Menj a pokolba!

Zane nem számított arra, ami következett. Tizennégy volt, és eddig csak olyan verekedésekben vett részt, amelyek kimerültek némi lökdösődésben és sértegetésben. Megtapasztalta már az apja öklét – mindig egy ütés a gyomrába, néha a veséjére.

Ahol nem látszódik.

Ezúttal azonban az apja az arcába öklözött, amitől felrobant valami a szeme mögött, és elhomályosult a látása. Még két ütést érzékelt, mielőtt összeesett; a vad fájdalom felülírta a félelmet és a dühöt. A világa elszürkült, fények villódtak a szeme előtt.

A szájában vért érzett, a fülében ott csengtek húga sikolyai; aztán elájult.

Amikor magához tért, az apja vállán találta magát, amint felfelé cipelte a lépcsőn. A füle csengett, de így is hallotta Britt sírását, és az anyja hangját, amint rászól, hogy hagyja abba.

Az apja nem fektette le az ágyra, csak ledobta a válláról, így Zane visszapattant a matracról. Minden porcikája felsírt az új fájdalomra.

– Ha még egyszer tiszteletlenül viselkedsz velem, nem csupán az orrodát töröm el és monoklit kapsz a szemed alá. Semmi vagy, megértettél? Senki és semmi vagy, amíg én azt mondom. Mindened, amid van, beleértve azt is, hogy lélegzel, nekem köszönheted.

Egészen közel hajolt hozzá, és nyugodt, halk hangon beszélt. Zane kettőt látott belőle, és még bólintani sem volt képes. Remegni kezdett, a foga vacogott a sokktól.

– Nem hagyod el ezt a szobát, amíg engedélyt nem adok rá. Senkivel sem beszélsz. Senkinek sem mondogd el a család magánügyeit, vagy különben a mai büntetésed, amelyre kényszerítettél, sétagaloppnak tűnik majd ahhoz képest, amit kapni fogsz. Senki sem fog hinni neked. Semmi vagy, és én minden. Megölhetlek álmodban, és senki még csak észre sem veszi. Jusson ez eszedbe, amikor legközelebb meg akarod játszani a nagyfiút.

Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Zane ismét elszenderedett. Könnyebb volt ebben a félájult állapotban lebegni, mint szembenézni a fájdalommal, szembenézni az apja szavaival, amelyek újabb ökölcsapásként érték.

Amikor ismét magához tért, megváltoztak körülötte a fények. Még nem sötétedett be, de már alkonyodott.

Nem tudott az orrán keresztül levegőt venni. Be volt dugulva, mintha szörnyű nátha gyötörné. Az a fajta nátha, amely iszonyú fej- és szemfájással jár együtt.

A gyomrát elmondhatatlan kín szaggatta.

Amikor megpróbált felülni, a szoba megfordult körülötte, és attól félt, menten kihány mindent.

Meghallotta, hogy kattan a zár, és ismét remegni kezdett. Felkészült rá, hogy könyörögni, esdekelni fog, hason csúszik, ha kell, hogy elkerülje azokat az öklöket.

Az anyja jött be. Felkapcsolta a villanyt. A fény újabb fájdalmat lobbantott fel benne, mire gyorsan behunyta a szemét.

– Apád azt üzenté, mosakodj meg, aztán tedd az arcodra ezt a jégtömlőt.

A hangja közönyös volt, ami majdnem annyira fáj, mint az apjáé.

– Anyu...

– Apád azt mondja, polcold fel a fejed. Csak a vécére mehetsz ki. Amint látod, elvitte a számítógéped, a PlayStationt, a tévét, mindent, amit eddig nagylelkűen neked adott. Senki-vel sem találkozhatsz vagy beszélhatsz apádon és rajtam kívül. Nem vehetsz részt a karácsonyi vacsorán, sem a karácsonyi ajándékozáson.

– De...

– Influenzás agy.

Zane az arcát fürkészte, a sajnálat vagy a hála jeleit keresve.

– Próbáltam megakadályozni, hogy téged bántson. Azt hittem, rátámad Brittre. Attól féltem...

– Nem kértem a segítségedet, és nem is volt rá szükségem. – A jeges, kimért hangtól megsajdult valami Zane mellkasában. – Ami köztünk van apáddal, a mi dolgunk. Két napod van rá, hogy átgondold, hol is a helyed ebben a család-

ban, s hogyan érdemeld ki, hogy visszakapj valamit a dolgaidból. – Az ajtó felé indult. – Tedd, amit mondott!

Kiment, magára hagyva Zane-t. Zane nagy nehezen felült... ismét be kellett hunynia a szemét, mert szédült. Csak a lélegzetére koncentrált. Amikor felállt, remegő lábbal botladozott ki a fürdőszobába, hányt, és majdnem újra elájult.

Amikor sikerült lábra állnia, a mosdó feletti tükörben a saját arcára meredt.

Egyáltalán nem hasonlít az arcára, gondolta, olyan furcsa, mintha nem is hozzá tartozna. A szája feldagadt, az alsó ajka felrepedt. Istenem, az orra úgy fest, mint egy piros lufi! Mindkét szemén fekete monokli, az egyik annyira duzzadt, hogy csak félig nyílt ki. Az egész arcát alvadt vér borítja.

Felemelte a kezét, és óvatosan megérintette az orrát. Fájdalom hasított belé. Mivel félt zuhanyozni – még mindig szédült –, a mosdókesztyűt használta, hogy eltüntesse a vér egy részét. A fogát csikorgatta, fél kézzel a mosdókagylóba kapaszkodott, hogy állva tudjon maradni, de jobban félt attól, ami történhet, ha nem teszi, amit mondanak, mint a fájdalomtól.

Sírt, és nem szégyellte. Különbén sem látja senki. Senkit sem érdekel.

Lassan visszaaraszolt az ágyhoz, és megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor óvatosan lehajolt, hogy levesse a cipőjét és a farmert. Szinte percenként szünetet kellett tartania, hogy visszanyerje a lélegzetét, megvárja, amíg elmúlik a szédülés.

Alsónadrágban és pólóban mászott be az ágyba, fogta az anyja által otthagytott jégtömlőt, és amilyen gyengéden csak tudta, az orrára tette.

Nagyon fájt, túlságosan is, ezért a tömlőt áttette a szemére. Ez némi enyhülést adott.

Odakint már teljesen besötétedett, és ő feküdt az ágyon terveket szövögetve. Elszökik. Amint képes lesz rá, összepakolja a hátizsákját némi ruhával együtt. Nem volt túl sok pénze,

mert az apja mindet a bankba tette. De egy keveset sikerült eldugnia az egyik zoknijába. Videójátékra gyűjtött.

Mehet autóstoppal. A gondolat megborzongatta. Talán New Yorkig is eljut. Elmenekül ebből a házból, ahol minden olyan tisztának tűnik, de sötét, mocskos titkokat rejt, akárcsak a dugipénzes zoknija.

Munkát keres magának. Képes rá, hogy munkát találjon. Nincs több iskola, gondolta, és ismét elszenderedett. Ez már valami.

Megint felébredt, ismét kattant a zárt, és ő úgy tett, mintha aludna. De ezek nem az apja léptei, nem is az anyjáié. Kinyitotta a szemét, éppen akkor, amikor Britt apró elemlámpával az arcába világított.

– Ne!

– Csitt! – figyelmeztette a lány. – Nem kapcsolhatom fel a lámpát, nehogy meglássa valamelyik, ha felébred. – Leült az ágy szélére, megsimogatta a bátyja karját. – Hoztam neked mogyoróvajás-lekváros szendvicset. Lasagnét nem tudtam, mert észreveszik, ha hiányzik a tálból. Enned kell.

– Nem valami jó a gyomrom, Britt.

– Csak egy kicsit. Próbáld meg!

– Menned kell. Ha itt találunk...

– Alszanak. Meggyőződtem róla. Veled maradok. Addig itt maradok, amíg eszel valamit. Annyira sajnálom, Zane!

– Ne sírj!

– Te is sírsz.

Zane hagyta, hogy a könnyek végigcsorogjanak az arcán. Egyszerűen nem volt ereje abbahagyni.

Britt szipogva törölte le a saját könnyeit, aztán ismét megsimogatta a bátyja karját.

– Hoztam tejet is. Nem fogják észrevenni, ha hiányzik egy pohár tej. Mindent feltakarítottam, és amikor megiszod, elmosom a poharat is.

Suttogva beszéltek – hozzászoktak már –, de a lány hangja hirtelen elvékonyodott.

– Nagyon erősen ütött meg, Zane. Egyre csak ütött és ütött, és amikor a földön voltál, gyomron rúgott. Azt hittem, meghaltál.

A fiú mellkasára simította a tenyerét, kis válla rázkódott a sírástól. Zane megsimogatta a haját.

– Bántott?

– Nem. Megszorította a karom, és megrázott, aztán rám ordított, hogy hallgassak. Elhallgattam. Félttem nem engedelmeskedni.

– Az jó. Helyesen cselekedtél.

– Te is – suttogta a kislány könnyes hangon. – Próbáltál helyesen viselkedni. Anyu nem próbálta megállítani aput, amikor bántott téged. Nem szólt semmit. És amikor apu befejezte, ráparancsolt az anyura, hogy takarítsa fel a vért a padlóról. A konyhában volt egy törött pohár, azt is takarítsa el, aztán szedje rendbe magát, és hatra legyen az asztalon a vacsora.

Felült, és a bátyja felé nyújtotta a gondosan félbe vágott szendvicset. Zane abban a pillanatban annyira szerette a húst, hogy szinte fájt.

Elvette a szendvicset, és próbaképpen beleharapott. Úgy találta, talán nem jön vissza.

– Azt kell mondanunk Emilynek, a nagyinak és a papának, hogy beteg vagy. Elkaptad az influenzát, és fertőzöl. Feküdnöd kell, és apa kezel. Nem engedi meg nekik, hogy feljöjjenek hozzád. Aztán az üdülőben azt kell mondanunk mindenkinek, hogy baleseted volt, elestél a biciklivel. Ezt apu mondta vacsora közben. Muszáj volt ennem, különben megint dühös lett volna. Utána mindent kihánytam, amikor felmentem.

Zane újra beleharapott a szendvicsebe, aztán megfogta a húga kezét a sötétben.

– Tudom, milyen érzés.

– Amikor visszajöttünk, mindenkinek azt kell mondanunk, hogy síbaleseted volt. Elestél, de apu ellátott.

– Egen, tényleg ellátott – mondta keserűen Zane.

– Téged fog megverni, ha nem engedelmeskedünk. Talán valami rosszabbat is tesz veled. Nem akarom, hogy megint bántson téged, Zane. Csak próbáltad megakadályozni, hogy megüsse az anyut. Engem is védtél. Azt hitted, meg akar ütni. Én is azt hittem.

Zane érezte, hogy a húga megmozdul, az ágyon hagyott elemlámpa fényében látta, hogy az ablak felé fordul.

– Egy nap, azt hiszem, meg is fog.

– Nem fog. – A fájdalomon túl harag gyúlt benne. – Nem adsz rá okot, hogy megüssön. És én sem fogom hagyni.

– Nincs szüksége okra. Nem kell felnőttnek lenned, hogy ezt megértsd. – Noha a szavai felnőttesen hangzottak, új könnypatak csorgott az arcán. – Szerintem nem szeretnek minket. Apu nem tud szeretni, és azért bánt, hazugságra kényszerít. És anyu sem tud szeretni, ezért hagyja, hogy mindig újra megtörténjen. Igen, azt hiszem, nem szeretnek minket.

Zane tudta, hogy így van... azóta biztosan tudta, mióta az anyja bejött, és üres, érzelemmentes tekintettel nézett rá.

– Itt vagyunk egymásnak.

Miközben a kislány ott ült az ágyán, hogy biztos lehessen benne, a bátyja megeszi a szendvicset, Zane megértette, hogy nem szökhet el, nem hagyhatja itt Brittet. Maradnia kell. Meg kell erősödnie. Meg kell erősödnie, hogy visszaüthessen.

Hogy megvédje őt. Nem az anyját, hanem a hógát.

MÁSODIK FEJEZET

December huszonnegyedikén még legalább féltucatnyi elintéznivaló maradt Emily Walker listáján. Mindig készített listát, mindig dolgozott ki tervet. És persze a listák történetének minden egyes listáján minden egyes elintéznivaló tovább tartott, mint hitte.

Minden egyes átkozott alkalommal.

Mi volt a másik gond a listákkal? Hogy hajlamosak voltak újabb elemek felbukkanni rajta, amelyek elintézése további időt követelt, olyan időt, amelyet nem tervezett be.

Így történt ez aznap is. A listán szereplő dolgokhoz – még egyszer, utoljára bejárni a házat, hogy minden rendben van-e; elkészíteni apja kedvencét, a töltött karajt tepsis krumplival a karácsonyi vacsorára; kicsit kényeztetni magát egy már nagyon is szükséges arcpakolással; kimenni az asheville-i repülőterre, hogy felvegye a szüleit – most hozzáadhatott egy gyors utat a piacra, hogy levesnek való csirkét vegyen.

Szegény Zane influenzás, ezért tál finom csirkehúslevest is hozzáadott a listához. Meg azt is, hogy a levest átvigye a tó túloldalán lakó testvéréhez.

Ami ráadásul azzal az újabb feladattal járt, hogy kedvesnek és nyájasnak kell lennie Elizához.

S ami még rosszabb, azok után kell kedvesnek és nyájasnak lennie Elizához, hogy Eliza közölte, a karácsonyi vacsorát a régi házban kell megtartani.

Eliza persze azt mondta, nem kell aggódnia, gondolt vissza Emily, miközben tiszta ruhát vett. Az arcpakolásról le kell mondania, bármennyire szükséges is volna. Nem kell aggódnia, mert Eliza már felvette a kapcsolatot az élelmiszer-szállítóval, és tájékoztatta, hogy megváltozott a helyszín.

A helyszín, az isten szerelmére!

És ki az ördög bérel ételszállítót egy családi karácsonyi vacsorához?

Eliza Fennhordjaazorrát Walker Bigelow, nem más.

De ő kedves és nyájas lesz hozzá. Az átkozottul biztos, hogy nem fog összeakaszkodni vele, amíg itt vannak látogatóban a szüleik. Átviszi a szinte még a tűzhelyen rotyogó levest, meglátogatja beteg unokaöccsét.

És belopja neki a legújabb *Setét Tórony*-regényt, mivel King és jó tucat másik szerző nem szerepelt Eliza és Graham „jóvá-hagyott szerzők”-listáján.

Amiről viszont nem tudnak, az nem is üt vissza rá. Zane pedig jól tartott titkot. Talán kicsit túl jól is, gondolta Emily sminkelés közben. Talán nem tölt annyi időt a gyerekekkel, amennyit kellene, de néha, amikor velük volt, olyan érzése támadt... Mintha nem lenne minden rendben.

Valószínűleg a képzelete játszik vele, ismerte be magának, miközben csizmát húzott. Vagy csak ürügyet keres, amivel üthetne egyet a nővérén. Gyerekként nem álltak közel egymáshoz... az ellentétek nem mindig vonzzák egymást, és nagy eséllyel a köztük lévő kilenc év is mélyítette a távolságot.

Felnőttként sem lett jobb a kapcsolatuk. Tény, hogy míg látszatra – általában – udvariasak voltak egymással, a felszín alatt sötét örvények munkálkodtak. Erős és kölcsönös ellenszenv jellemezte a viszonyukat.

Valójában, ha nem lettek volna a szülei és az unokaöccse meg az unokahúga, Emily egész életében remekül ellett volna úgy, hogy nem találkozik és nem beszél a nővérével.

– Szörnyűség – mormolta maga elé. – Borzasztó, hogy így gondolom, hogy így érzek.

Ami még rosszabb, attól tartott, hogy ennek a gondolkodásnak, ennek az érzésnek egy része szintiszta neheztelésből fakadt az ő részéről, ami egyenesen szégyenletes.

Mindig Eliza volt a csinosabb. Nem mintha Emily nem lett volna szép, még az otthoni arcpakolások nélkül is, de Eliza kétszer olyan jól nézett ki, mint ő, ráadásul a melle is nagyobb volt. És persze azért, hogy kilenc évvel előbb született, mindenben ő volt az első.

Ő volt az iskolai színdarabok sztárja, a pomponlányok vezetője, és az ő fejére került a korona a szalagavató bálon. És amikor leérettségizett, a szülei talán nem egy csillogó, ezüst BMW kabrió ajándékoztak neki?

Aztán fogott magának egy orvost. Egy sebészt, aki ráadásul olyan jóképű volt, mint egy filmsztár. Flancos eljegyzési parti a country clubban, felvágós leánybúcsú, pazar és feltűnést keltő esküvő.

És felséges jelenség volt, emlékezett vissza Emily, ahogy elzárta a gázt a leves alatt. Mint egy királynő abban a gyönyörű, fehér ruhában.

Aznap nem neheztelt Elizára. Aznap vele örült, még akkor is, ha koszorúslányként halvány rózsaszín, fodros vállú ruhát kellett viselnie.

De utána a neheztelés ismét a hatalmába kerítette.

– Ne gondoldj most erre! – parancsolta magának, és kabátot, sapkát, kesztyűt vett. – Karácsony van, és szegény Zane beteg.

Fogta a táskáját, benne a Setét Toronnyal, edényfogót, hogy kivigye a levest a kocsihoz.

A kocsit már lemosta, kiglancolta – valami, amit kihúzott az előző nap listájáról –, így a műszerfalról hiányoztak

az odaragasztott emlékeztető cetlik. És személyesen végigjárta a kiadó faházakat, így, ha a szülei kérdezik – márpedig kérdezni fogják –, el tudja mondani nekik, hogy a Walker Lakeside Nyaralókkal, a családi vállalkozással minden rendben.

Szerette, hogy ő vezeti a vállalkozást most, hogy a szülei visszavonultak. Talán neheztel – már megint ez a szó –, amiért minden negyedévben oda kellett adnia a profitból Elizának a részét. Eliza ugyan egy szalmaszálát sem tesz keresztbe, de a vér nem válik vízzé, a család az család, szóval a nővére is megkapta a részét abból, amit a szülei építettek fel, és ő tart fenn.

De legalább a ház az övé, most már csak az övé, gondolta visszanézve, miután a leveses fazekat gondosan elhelyezte a padlón, az anyósülés előtt.

Szerette a házat, a fa és kő együttesét, a körbefutó verandát, a tóra és a hegyekre nyíló kilátást. Egész életében ez volt az otthona, és a haláláig itt szándékozott élni. Mivel gyereke nem volt, és esélyt sem látott rá, hogy még lesz, úgy tervezte, hogy Zane-re és Brittre hagyja a házat, amikor letelik az ideje.

Talán egyikük itt él majd. De az is lehet, hogy kiadják vagy eladják. Ő addigra halott lesz, szóval nem számít majd.

– Igazán vidám, karácsonyi gondolat!

Magán nevetve szállt be az autóba, arra gondolva, milyen szép látványt nyújt majd a ház az esti szürkületben, amikor kigyúlnak a fények, és az ablakban ott csillognak a karácsonyfa díszei. Ahogy minden karácsonykor az emlékeiben. A házat fenyő- és áfonyaillat, valamint a sütőből frissen kiszedett sütemények illata lengte be.

Ahogy kifordult az útra, hátralökte a homlokába hulló tincseket. A hajvágás nem szerepelt a karácsony előtti teendők listáján. Az ráér.

Miközben megkerülte a Reflection-tavat, bekapcsolta a rádiót, felhangosította, és együtt énekelt Springsteennel, ahogy elhajtott a kiadó bungalók, a kikötők és a többi tavi ház mel-

lett, és rákanyarodott a város felé vezető útra, ahol hősipkás hegycsúcsok nyújtózkodtak a halványkék téli égbolt felé.

Az út hol emelkedett, hol lejtett, kanyargott és elfordult... és ő minden centiméterét ismerte. Átvágott a Main Streeten, csak hogy lássa, hogy az üzletek mind ünnepi díszbe öltöztek, és a csillag magasan a Lakeview Hotel fölött trónol.

Észrevette Cyrus Puffe t, aki bevásárlószatyrával a saját autója felé igyekezett. Majdnem fél évig volt Cyrus felesége... istenem, közel tíz évvel ezelőtt! – gondolta. Mindketten gyorsan felismerték, hogy barátként jobban kijönnek, mint férj és feleségként, így övék volt – Emily szerint – az egyik *valóban* barátságos válás a válások hosszú-hosszú történetében.

Mellékanyarodott, hogy üdvözlje.

– Még egy utolsó, gyors bevásárlás?

– Nem. Igen. Olyasmi. – A jóképű, vidám természetű, vörös hajú férfi rávigyorgott. – Marlene fagyit akart, és csak a mentás-csokoládés volt jó neki.

– Tessék, hát nem remek férj vagy?

Másodjára a neki való nőt találta meg. Emily maga mutatta be őket egymásnak, s végül ő lett a lány tanúja.

– Megteszem, ami tőlem telik. – Egyetlen pillanatra sem tudta abbahagyni a vigyorgást. – Azt hiszem, örülhetek, hogy nem savanyú uborkával kérte.

– Egek! – Emily a két kezébe fogta a férfi arcát. – Istenem, Cy! Apuka leszel!

– Csak tegnap lett biztos. Marlene egyelőre senkinek sem akarja elmondani, csak a családnak, de biztosan nem fogja bánni, hogy te tudod.

– Lakat van a számon, de istenem, repesek az örömtől! – Beljebb húzta a férfi fejét az autóba, és hangos, cuppanós csókot nyomott az arcára. – A legjobb karácsonyi ajándék! Ó, Cy, add át forró, forróbb, legforróbb üdvözetemet neki! És amikor beszélni akar róla, csak hívjon fel.

– Átadom. Em, én olyan boldog vagyok, hogy majd, belezavarodom! Megyek, viszek fagyit a kismamának.

– Mondd meg neki, hogy én akarom rendezni a babaváró buliját.

– Tényleg?

– Arra mérget vehetsz. Boldog karácsonyt, Cy! Ó, istenem!

Emily végigvigyorogta a városba vezető utat, akkor sem hagyta abba, amikor a tavat megkerülve behajtott Lakeview Terrace-be.

És mint mindig, most is az volt az első gondolata: *Megölném magam, ha itt kellene laknom.*

Kétségtelen, a házak nagyok és gyönyörűek voltak. Még csak nem is tökéletesen egyformák, mivel több stílus és terv közül is lehetett választani, ahogy így visszaemlékezett... és rengeteg kiegészítő lehetőség közül.

De az ő szemében volt valami félelmetesbe hajló, stepfordi hangulatot árasztó a helyben. A tökéletes tökéletesség egészen a tiszta járdáig, a kövezett kocsifelhajtókig, a kicsi parkig – csak a helyi lakosok és vendégeik számára –, gondosan ültetett fáival, gondosan elhelyezett padjaival és gondosan kialakított sétányaival.

A nővére szeretett itt lakni, és igazság szerint a villák tökéletes sora meg az ápolt gyeplől is jól illett hozzá.

Emlékeztette magát a kedves és nyájas viselkedésre, Emily rákanyarodott a kocsifelhajtóra. Kezében a fazékkal az ajtóhoz sietett, és becsöngetett. Mintha idegen volna, nem rokon, gondolta. De Elizáék mindig zárták az ajtót.

Kedves és nyájas, emlékeztette magát ismét, és mosolyt erőltetett az arcára.

Akkor is rendületlenül mosolygott, amikor a nővére ajtót nyitott. Átkozottul jól festett a hófehér nadrágban és vörös kasmírpulóverben, a haja puha, sötét hullámokban omlott a vállára.

És az Emilyéhez hasonló élénkzöld Walker-szemben csak enyhe bosszúság csillant, amikor meglátta a húgát.

– Emily! Nem számítottunk rád.

Nem pedig: *Emily! Boldog karácsonyt! Gyere be!*

– Megkaptam az üzenetedet Zane-ről és a holnapi vacsoráról. Próbáltalak visszahívni, de...

– Sok dolgunk volt.

– Igen, nekem is. De annyira aggódtam Zane miatt, ezért megfőztem neki anyu híres csodalevesét. Csirkehúsleves tésztaival. Hogy van a fiú?

– Alszik.

– Eliza, hideg van. Nem engedsz be?

– Ki az, édesem?

Graham lépett a felesége mögé. A haja aranylón csillogott, természetesen ő is kasmírban volt, a pulóvere elegáns ezüstszürke. Mosolygott, de ahogy Emily gyakran megfigyelte, a mosoly nem ért el a szeméig.

– Emily! Boldog karácsonyt! Micsoda meglepetés!

– Főztem Zane-nek levest. Át akartam hozni, megnézni Zane-t, mielőtt felveszem anyut és aput a reptéren.

– Gyere be, gyere már be. Hadd vegyem azt el!

– Forró. Ha nem gond, inkább egyenesen hátraviszem a konyhába.

– Természetesen. Ez igazán kedves tőled, mármint a leves. Biztos vagyok benne, hogy Zane hálás lesz érte.

Emily hátrairdult, Grahammel az oldalán, el a tökéletesebbnél is tökéletesebb karácsonyi dekoráció mellett.

– Fantasztikusan fest a ház – dicsérte. A fazekat letette az asztalra. – Felvinnék egy tányérral Zane-nek, elüldögnék vele kicsit. Biztos örülne egy kis társaságnak.

– Mondtam, hogy alszik.

Emily a nővére nézett.

– Igen, de talán...

– És fertőző – tette hozzá Graham, átölelve Eliza derekát. – Nem engedhetem, hogy kitedd magad a fertőzésnek, különösen most nem, hogy jönnek az öregek.

Emily nem *öreg*ekként gondolt a szüleire, s már maga a szó is felbosszantotta.

– Mind egészségesek vagyunk, mint a makk, és Zane holnap úgysis jön a vacsorára, szóval...

– Nem, nem lesz még annyira jól, hogy elmehessen. Pihennie kell – mondta Graham komoly, orvosi hangon.

– De ha nálam akartok vacsorázni...

– Jobb lesz így mindenkinek – vágott a szavába Graham vidáman. – Átmegyünk, megvacsorázunk, hogy a születek is találkozhassanak Elizával és Britt-tel, de nem maradunk sokáig.

Emilynek szó szerint leesett az álla.

– Egyedül hagyjátok Zane-t? Karácsonykor?

– Megérti, ma viszont, sőt holnap is a nap nagy részében úgysis aludni fog. De biztos lehetsz benne, hogy a húslevesed bekerül a gyógyszerei közé kiegészítendő az én kezelésemet. Tudom, mi a legjobb neki – folytatta Graham, mielőtt Emily ismét tiltakozhatott volna. – Nemcsak az apja vagyok, hanem orvos is.

Fájt a gondolat, hogy Zane-nek egyedül kell töltenie a karácsonyt, ágyban fekve, betegen.

– Nem jól van ez így. Nem tehetnénk valamit? Tudom is én, viselhetnénk maszkot. Hiszen még csak gyerek. Karácsony van.

– Mi vagyunk a szülei – mondta Eliza éles hangon. – Mi döntünk. Majd ha és amikor gyereked lesz, te dönthetsz, mi a legjobb neki.

– Hol van Britt? Legalább...

– A szobájában. Valami karácsonyi dolog. – Graham az ajkára tette az ujját. – A titkosabbnál is titkosabb. Holnap majd láthatod. Még egyszer köszönjük, hogy gondoltál Zane-re, és nem sajnáltad a fáradságot, hogy még levest is főzz neki.

Ellépett Eliza mellől, határozottan átkarolta Emilyt, megfordította, és visszakísérte az ajtóhoz. Olyan érzés volt, mintha igyekezne kitoloncolni.

– Mondd meg Quentinnek és Ellennek, alig várjuk, hogy holnap találkozhasunk velük.

– Één... áthozhatom Zane ajándékait még ma este, hogy holnap megkaphassa őket.

– Semmi szükség rá. Tizennégy éves, Emily, nem négy. Óvatosan vezess hazafelé!

Nem lökte ki szó szerint a házból, mégis olyan volt, mintha megtette volna.

A harag és elkeseredés könnyei égették Emily szemét, ahogy visszaballagott az autóhoz.

– Nincs ez így jól, ez egyáltalán nem helyes – hajtogatta egyre, ahogy beült a kormány mögé, és elhajtott.

De ő csak a nagynéni. Semmit sem tehet.

Zane ébresztőórája háromnegyed hetet mutatott. Este, ennyit ő is tudott. Több mint egy napja be volt már zárva a szobájába, és az arca meg a gyomra annyira fájt, hogy aludni sem tudott rendesen. A fájdalom nem enyhült, és a mardosó éhség csak fokozta a kínjait.

Valamikor hajnalban megette a lekváros-mogyoróvajjas szendvics másik felét. Nem sokkal nyolc után az anyja hozott egy száraz pirítóst, egy kis kancsó vizet és egy másik jégtömlőt.

Kenyér és víz, gondolta. Börtönkaja.

De hiszen tényleg fogoly volt.

Az anyja egy szót sem szólt hozzá, és ő sem mondott semmit neki.

Most majdnem este hét volt, és senki sem jött. Aggódott Britt miatt. Őt is bezárták a szobájába? Néha a férfi – Zane nem gondolt többé rá úgy, mint az apjára – bezárta őket. De

csak néhány órára, és mindig ott volt nekik a tévé, játékok vagy valami tennivaló.

Zane próbált olvasni. A könyveit nem vették el. De túl nagy fájdalmat okozott, és a feje is belesajdult. Bevonszolta magát a zuhany alá, mert a fájdalom megizzasztotta, és nem tudta elviselni a saját bűzét.

A záporozó víz alatt, lüktető arccal, zokogott, mint egy kisgyerek.

Az arca úgy festett, mint Rockyé néhány menet után Apollo Creeddel.

Meg kell erősödnie. Micah apja súlyt emelt. Egy egész szobája volt az edzésre. Megkérheti Mr. Cartert, hogy mutassa meg, hogyan kell súlyt emelni. Majd azt mondja, szeretné formába hozni magát a baseballszezon előtt.

Aztán három és fél év múlva elmehet innen, mehet főiskolára. De hogyan hagyhatná itt Brittet?

Talán a rendőrségre kellene mennie, és mindent elmondani nekik. De a rendőrfőnök együtt golfozott az apjával. Lakeview-ban mindenki tisztelte dr. Graham Bigelow-t.

Fájt erre gondolnia, ezért inkább a baseballra gondolt. A takaró alatt rejtegetett egy labdát, simogatta a varrásait, mint ahogy egy gyerek dédelgeti a játék maciját, hogy megnyugvást, vigaszt nyerjen.

Hallotta, hogy kattant a zár, s mivel a mardosó éhségtől szinte rosszul volt, megkönnyebbült.

Egészen addig, míg meg nem pillantotta az apját. A folyosói világítás fényében hatalmasnak, izmosnak látta. Egy tálcá és az orvosi táskája volt nála.

Graham belépett a szobába, a tálcát az ágy lábánál lévő lócára tette. Aztán visszaballagott az ajtóhoz, felkapcsolta a világítást – teremtőm, hogy bántotta a szemét a fény! –, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Ülj fel! – szólt rá a fiára.

Zane remegve ülő helyzetbe tornászta magát.

– Szédülsz?

Csak óvatosan, gondolta Zane. Légy tiszteletteljes!

– Egy kicsit, igen, uram.

– Hányinger?

– Egy kicsi. Nem olyan erős, mint tegnap éjjel.

– Hánytál? – kérdezte Graham, és kinyitotta az orvosi táskát.

– Tegnap éjjel óta nem.

Graham apró elemlámpát vett elő, és belevilágított Zane szemébe.

– Kövesd az ujjam! Csak a tekinteteddel.

Fájt, még így is fájt, de Zane engedelmeskedett.

– Fejfájás?

– Igen, uram.

– Kettős látás?

– Már nem, nem, uram.

Graham megnézte a fülét, a fogait.

– Vér a vizeletben?

– Nem. Nem, uram.

– Enyhe agyrázkódásod van. Szerencséd van, hogy nem rosszabb, tekintve a viselkedésedet. Hajtsd hátra a fejed!

Amikor engedelmeskedett, Graham az ujjait kétoldalt Zane orrára nyomta. Fájdalom robbant, egy nóva kitört. Zane felkiáltott, és próbálta ellökni apja kezét. Graham a táskájába nyúlt a műszereiért, és félelemvertejték lepte el Zane testét.

– Kérlek. Kérlek, ne! Fáj! Apa, kérlek!

– Hajtsd hátra a fejed! – Graham a fiú nyakára fonta a kezét, és enyhén megszorította. – Légy férfi, az isten szerelmére!

Zane sikított. Nem tudta elfojtani. Nem látta, mit csinál az apja. Még ha kinyitja is a szemét, akkor sem látott volna semmit a fájdalom vörös ködén át.

Patakozottak a könnyei. Azokat sem bírta visszatartani.

Amikor vége volt, remegő labdává gömbölyödött.

– Hálás lehetsz, hogy nincs orrsövényferdülésed. *Megköszönheted* – hangsúlyozta Graham.

Zane lenyelte a torkában felfelé nyomakodó keserű epét.

– Köszönöm.

– Használd a jégtömlőt. A szobádban maradsz, amíg karácsony másnapján el nem indulunk az üdülőbe. Biciklibaleseted volt, mert nem vigyáztál. Az üdülőben is a szobádban maradsz. Miután hazajöttünk, azt mondjuk, hogy balesetet szenvedtél síelés közben. Gondatlan voltál, még nem gyógyultál fel teljesen az influenzából, de makacskodtál. Ha bármi módon is eltérsz ettől, nagyon rossz napok várnak rád. Bírósághoz fordulok, és lecsukatlak az egyéb haszontalanságaidért. Megértetted?

– Igen.

Noha Zane továbbra is behunyt szemmel feküdt, tudta, hogy Graham ott áll fölötte, aranylón, gúnyosan.

– Jövő héten írsz a nagyszüleidnek, és megköszönöd az ajándékokat, bármi legyen is, amit vetek, nem tudva, mennyire érdemtelen vagy rá. Az ajándékokat jótékonysági intézménynek adjuk. Azokat az ajándékokat, amelyeket az anyáddal vettünk neked, visszavisszük. Semmit sem érdemelsz, ezért semmit sem kapsz. Megértetted?

– Igen.

Nem számít. Semmi sem számít. Csak menj el, kérlek!

– A számítógépet visszakapod, de csak az iskolai feladatokhoz használhatod. Minden este ellenőrizni fogom. Ha egy hónapig megfelelő bünbánatot tanúsítasz, ha a jegyeid nem romlanak, ha megítélésem szerint megtanultad a leckét, a többi holmid is visszakapod. Ha nem, azt is eladományozzuk arra érdemesebb személynek. Ha nem, visszavonom az engedélyemet, hogy baseballozhatsz. Nemcsak erre a szezonra, hanem örökre. Megértetted?

Gyűlölet. Zane nem is sejtette, hogy ilyen fokú gyűlöletet tud érezni.

– Igen, uram.

– Körülnézek a katonai akadémiák közt, másik lehetőségként a neveltetésedet illetően, ha nem szeded össze magad. A nagynénéd levest küldött. Ne felejtsd el megköszönni, amikor... és ha viszontlátod.

Végre, végre kiment, bezárva az ajtót maga mögött.

Zane nem mozdult, amíg biztos nem volt abban, hogy le tudja gyűrni az újabb fájdalomhullámot. Eddig is tudta, hogy apja gonoszságokra képes, hogy erőszakos is tud lenni, s hogy mindezt képes elrejteni a tökéletes férj, apa és szomszéd álarca alá.

De azt nem tudta, vagy egészen mostanáig nem fogadta el, hogy az apja szörnyeteg.

– Soha többé nem fogom apámnak nevezni – fogadkozott. – Soha többé.

Kényszerítette magát, hogy felkeljen. Leült az ágy végében lévő lócára. Felvette a tányér levest.

Hideg, állapította meg. Újabb apró gonoszság.

De veszíteni fogsz, te átkozott gazember, gondolta, miközben evett. Soha életében nem evett ennél finomabbat

Amikor jobban érezte magát, ismét lezuhanyozott, mivel átizzadta a pólóját. Körbejárt a szobában, újra meg újra. Elvégre valahol el kell kezdeni az erőnléti edzést. Szívesen evett volna még egy tányér levest, de egyelőre beérte az arcára szórított jégtömlővel.

Odalentről karácsonyi dallamokat hallott, és az ablakhoz ment. Kinézett a tóra, látta a túloldalon remegő fényeket. Ki tudta venni a nagynénje házát, arra gondolt, hogy a nagyszüleivel együtt a karácsonyt ünneplik. Vajon gondolnak rá?

Remélte, hogy igen. Influenzás, hát nem szerencsétlen eset?

De nem tudják, nem tudják, nem tudják. És mit tennének, ha tudnák? Semmit egy olyan ember ellenében, mint az apja. Ha dr. Graham Bigelow azt mondja, hogy a fia leesett a kerékpárról vagy síbalesete volt, mindenki hinni fog neki.

Senki sem hinné el, hogy egy hozzá hasonló ember veri a saját fiát

És ha megpróbálná elhiteni velük, mire menne vele? Mit tennének?

Nem mehet katonai iskolába. Nem bírná ki. Nem hagyhatja itt Brittet.

Szóval tettetnie kell, ahogy a szülei is teszik. Úgy kell tennie, mint aki megtanulta a leckét. *Igen, uram*, mondja majd. Ügyel rá, hogy a jegyei ne romoljanak. Mindent megtesz, amit kell.

Egy nap pedig elég erős, idős vagy bátor lesz ahhoz, hogy felhagyjon a színleléssel.

De akkor is, ki fog hinni neki? Talán a nagynénje. Talán. Úgy vélte, Emily néni nem kedveli túlzottan Grahamet, ahogy Elizát sem. Azt tudta, hogy a szülei nem kedvelik Emilyt, mert mindenfélét mondtak rá.

Hogy sohasem vitte semmire. Még a férjét sem tudta megtartani. És ehhez hasonlókat.

Meghallotta a zongorát, mire megkönnyebbült. Britt jól van, ha zongorázni tud.

Talán szerezhetne valami bizonyítékot. Megkérhetné Micah-t, hogy mutassa meg, hogyan kell felszerelni egy rejtett kamerát, vagy ilyesmi. Nem, Micah-t nem vonhatja bele. Ha Micah szól a szüleinek, ők talán mondanak valamit az ő szüleinek.

És akkor soha többé nem baseballozhat, mehet a katonai iskolába, és újabb verés vár rá.

Ehhez nem elég bátor.

De leírhatja az egészet.

Felvillanyozva az íróasztalhoz ment, talált egy füzetet, tollat, ceruzát. Még nem, döntötte el. Valamelyikük még visszajöhet, mielőtt lefekszenek. Ha elkapják, mindennek vége.

Szóval csak várt, várt, feküdt a sötétben, a baseball-labdát szorongatva megnyugtatóan és társaságként.

Aztán meghallotta az apja hangját.

– Szép, karácsonyi álmokat, Britt!

És a húga válaszát:

– Jó éjszakát.

Pillanatokkal később suttogást hallott az ajtajánál.

– Nem tudtam jönni. Sajnálom. Hallottam, ahogy ordítasz, de...

– Semmi baj. Minden rendben. Feküdj le, mielőtt elkapnak.

– Sajnálom – ismételte a kislány.

Hallotta, ahogy csukódik Britt szobájának az ajtaja. Kicsit elszunyókált. Az anyja nevetésére ébredt. Felfelé jöttek, fojtott hangon beszélgettek, ahogy elhaladtak a szobája mellett. Zane nem mozdult, szorosan behunyta a szemét, egyenletesen lélegzett, mert nem bízott bennük.

És igaza volt, mert néhány perccel később kattant a zár. A folyosóról beszűrődő fény vörös árnyat vont a szemhéjára. Továbbra is behunyva tartotta a szemét, de nem túl szorosan, mert abból rájönnek, hogy csak tetteteli az alvást.

Még azután is várt, hogy az ajtó újra becsukódott, a zár kattant. Egy percet, kettőt, ötöt... számolta.

Amikor biztonságosnak gondolta, az íróasztalhoz óvakodott, kivette a füzetet és néhány tollat. A biztonság kedvéért az ágyhoz vitte mindet, meg az apró elemlámpát is, amelyet Britt hagyott ott neki.

Ha meghallja a zár kattánását, így lesz elég ideje, hogy mindent a takaró alá lökjön, és újra lefeküdjön.

Az elemlámpa vékony fénysugaránál írni kezdett.

Talán senki sem fog hinni nekem. Ő azt mondja, nem. Túl fontos, túl okos, ezért nekem nem fognak hinni, de az angol-tanárom azt mondja, segít, ha leírjuk a dolgokat. Segít átgondolni, emlékezni. S nekem muszáj emlékezniem.

1998. december 23-án, amikor a húgom, Britt és én hazajöttünk az iskolából, az anyám a padlón feküdt. Az apám ismét megverte, és amikor próbáltam megállítani, engem is alaposan helybenhagyott.

Több mint egy órán át írt.

Amikor annyira elfáradt, hogy nem tudta folytatni az írást, kivett egy pénzérmét a rejtkehelyről, és a segítségével lecsavarta a szellőzőnyílás rácsát. A füzetet eldugta a belsejében. Eltette a tollakat, bár az egyikből kifogyott a tinta.

Aztán visszafeküdt, és elaludt.